

CHRISTOPHER

C. ROW

SFINGA

... a jiné povídky

No science just a fiction

Christopher C. Row

Sfinga

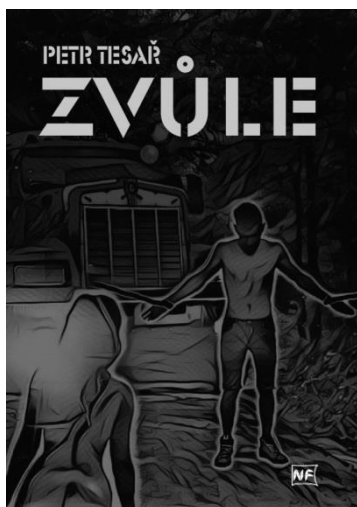
Christopher C. Row je česky píšící autor. Narodil se ve Strakonících a vystudoval techniku, která mu byla vždy blízká. Možná právě proto v jeho tvorbě nalézáme především příběhy technického zaměření.

Autor své dosavadní literární dílo rozděluje do dvou žánrových skupin. Ty od sebe zásadně dělí jak svým zaměřením, tak i pseudonymy, které pro oba žánry využívá.

Science fiction a detektivní romány.

Klasické sci-fi je zastoupeno dílem, které se vám právě dostává do ruky. „Sfinga“ je kniha složená ze směsice sedmi čistokrevných vědecko-fantastických povídek a jedné detektivní science-fiction novely (tím autor paradoxně lehce stírá zmiňovanou hranici mezi oběma žánry).

Naopak detektivní román reprezentuje „Zvůle“ (uváděna pod pseudonymem Petr Tesař). Tato velmi čtivě napsaná kriminálka je příběhem muže, který se rozhodne pomoci neznámé oběti při přepadení a je tím vtažen do dění, v němž ho čeká nechtěné a nebezpečné dobrodružství, odehrávající se na pozadí letecké světové show Red Bull Air Race.

Christopher C. Row

Sfinga

...a jiné povídky

Mé rodině a přátelům, za jejich nezdolnou podporu.

OBSAH

SFINGA	4
STVOŘENÍ	8
SFINGA	11
KAPITOLA I.	11
KAPITOLA II.	16
KAPITOLA III.	20
KAPITOLA IV.	22
KAPITOLA V.	26
KAPITOLA VI.	30
KAPITOLA VII.	35
KAPITOLA VIII.	37
KAPITOLA IX.	43
KAPITOLA X.	48
KAPITOLA XI.	52
EPILOG	56
PRVNÍ KONTAKT	60
KAPITOLA I.	60
KAPITOLA II.	65
CHROMOZOM	69
PŘÍPAD CAISOVÁ	75
ÚVOD	75
KNIHA PRVÁ - PŘÍPAD CAISOVÁ	77
KAPITOLA I.	77
KAPITOLA II.	79
KAPITOLA III.	83
KAPITOLA IV.	84
KAPITOLA V.	86
KAPITOLA VI.	89
KAPITOLA VII.	90
KAPITOLA VIII.	96

KAPITOLA IX.	100
KAPITOLA X.	105
KAPITOLA XI.	109
KAPITOLA XII.	113
KAPITOLA XIII.	116
KAPITOLA XIV.	120
KAPITOLA XV.	123
KAPITOLA XVI.	125
KAPITOLA XVII.	131
KNIHA DRUHÁ - HRA NA SCHOVÁVANOU	133
KAPITOLA I.	133
KAPITOLA II.	136
KAPITOLA III.	139
KAPITOLA IV.	142
KAPITOLA V.	154
KAPITOLA VI.	162
KAPITOLA VII.	165
KAPITOLA VIII.	170
KAPITOLA IX.	175
KAPITOLA X.	179
KAPITOLA XI.	184
KAPITOLA XII.	191
KAPITOLA XIII.	194
KAPITOLA XIV.	201
TROJÚHELNÍK	205
KAPITOLA I.	205
KAPITOLA II.	210
REALITA	215
PRIMITIV	223
COPYRIGHT	225

STVOŘENÍ

Na počátku bylo slovo. A to slovo bylo Bůh...

Neexistoval prostor, hmota ani čas. Existovalo pouze slovo Bůh.

Slovo Bůh bylo entitou.

Věčnou entitou uvědomující si vlastní existenci.

Jeho jsoucnost neměla žádný vývoj, průběh ani cíl.

Slovo Bůh mělo pouze trvání. Nekonečné, ničím neomezené trvání.

Tíživé vědomí vlastního ustrnulého bytí. Uvědomění jedolitého homogenního celku.

Nekonečná věčnost. Bez podnětů, bez reakce. Nesnesitelná věčnost bytí.

A slovo Bůh se rozhodlo.

Na počátku bylo slovo Bůh.

Pak stvořilo základní informaci.

O řád níž stvořilo nosič informace, energii.

O další řád níž stvořilo příbytek pro energii, hmotu.

Slovo Bůh mohlo dát vzniknout zrnku písku.

Zrnko písku utvářela především podstatná část hmoty.

Zrnko písku tvarovalo sotva pomenší množství energie.

Zrnko písku formovala jen nepatrná stopa informace.

Zrnko písku obsahovalo minimum slova Bůh.

Slovo Bůh muselo stvořit celý vesmír zrnem, aby do něj dokázalo vložit titěrnou část vlastní entity. Vesmír se stal heterogenním uskupením, vědomě nezávislým na původci.

A slovo Bůh vidělo, že je to dobré.

Slovo Bůh vytvořilo rostlinu.

Rostlina byla tvořena hmotou.

Rostlina obsahovala nevelké množství energie.

Rostlina zahrnovala větší množství informace.

Rostlina vážala nepatrnou stopu slova Bůh.

Slovo Bůh oselo bezbřehé plochy rostlinami, vkládajíc kousek vlastní entity.

Flóra se stala dalším nesourodým seskupením, uvědoměle nevázaným na zdroji.

A slovo Bůh vidělo, že je to dobré.

Slovo Bůh utvořilo zvíře.

Zvíře tvořila hmota.

Zvíře pohltilo velké množství energie.

Zvíře potřebovalo obrovské množství informace.

Zvířeti byla vložena patrná stopa slova Bůh.

Slovo Bůh zaplnilo zvěří širé prostory, odkládajíc tak podstatný kus vlastní entity.

Fauna se stala různorodým společenstvím, neřízeným vědomím tvůrce.

A slovo Bůh vidělo, že je to dobré. Ale že to nestačí.

A tak slovo Bůh nechalo zrodit mysl.

Mysl netvořila hmota.

Mysl obsahovala nesmírné množství energie.

Mysl vyžadovala gigantické množství informace.

Mysl byla založena na dostatečně velkých fragmentech slova
Bůh.

Slovo Bůh vnuklo mysl zvířeti a ztratilo ze sebe další obrovskou
část celku.

Vytknutý cíl byl již téměř splněn.

Slovo Bůh stvořilo reprodukci a s každou novou entitou došlo
k dalšímu rozdrobení jeho vlastní existence, až do kýženého bodu
nula.

Slovo Bůh vidělo, že je to dobré. Konečně s úlevou trýzněného
ztratilo vědomí, rozmělněno v myriády nesourodých uskupení. Ale
slovo Bůh nemohlo „zemřít“.

Země, rostliny, zvěř i mysl mají vlastní jedinečné vědomí, přesto
je stále navzájem sdružuje společný systém v jedinečné a jednotné
interakci. Vzniklo „společenství“, kterému snad někteří mohou říkat

Bůh. Tedy dobrá, podržme ještě na chvíli ten příměr:

Vezmu-li prst' hlíny do dlaní, cítím Boha.

Zazní-li mi nad hlavou trylky skřivánčí, slyším Boha.

Mluvím-li s tebou, člověče, mluvím s Bohem.

SFINGA

Kapitola I.

Pracuji jako zámečník, což je vzhledem k minulosti docela úsměvné. V současné době žiji v Los Angeles, druhém největším městě USA. Leží na západě země, při jižní hranici s Mexikem, ve státě Kalifornie a je nejvýznamnějším přístavem Severní Ameriky. Tady se jmenuji Alan Benyk. Do města jsem přišel pouze z jediného důvodu. Podnebí je tu velmi teplé a palmy mi připomínají domov.

Vlastním malý krámeček s výrobnou klíčů v jedné okrajové čtvrti městské části Harbor Area. Celé město, ale vlastně i celý tento kontinent, je pro mě novým, a tak si ani moc nestěžuji. Lépe řečeno ani jsem si moc nestěžoval. Nestěžoval jsem si do té chvíle, než jsem se připlétl do cesty gangu s podivným názvem parafrázujícím a komolícím slůvko smrt. Skapani. Snad od slangového slůvka skapej, chcípni, umři. Kdo ví. Každopádně tihle hoši, a skutečně se jednalo o hochy, protože věkový průměr bandy bych neodhadoval na víc než šestnáct, tak tihle hoši nešli pro nějaký ten důvod k potyčce moc daleko. Mladí kluci, kteří neví, co si počít se životem. Tak jako celou zemi i L. A. totiž zaplavila v době celosvětové krize vlna kriminality a násilí.

Osudný den jsem vyrazil do krámu o něco později, když mě předtím zdržel soused z ulice, abych mu pomohl dostat se domů. Celé tohle město, až na centrum, kde je pár skutečných mrakodrapů, totiž tvoří pouze rodinné domky. To ráno mi na dveře zabušil soused ještě zabalený v županu. Věděl jsem, co chce, dřív, než stihl

otevřít pusou. Zabouchl si dveře, jak šel před dům pro noviny. Podobnou službičku vykonávám téměř pravidelně, co se po okolí rozneslo mé povolání. Nestěžuju si, ale stejně mě to pokaždé pěkně namíchne. Kdyby alespoň zaplatili. „Děkujeme, sousede. Nechcete příští týden přijít na grilování? Jen přijďte, budou steaky, jaký jste ještě nejedl.“ No jistě.

Takže, když jsem konečně zastavil před obchůdkem, právě se tam nějakí dva výrostci prali s malým plešatým chlápkem o příruční kufřík. Normálně bych dělal, že nic nevidím a šel si v klidu po svém, jenomže ti hajzlíci mi rozbili reklamní tabuli na boku krámu. Neměl jsem právě dobrý den, a tak jsem si všechnu žluč vylil na nich. Každýmu jsem ušetřil jeden přímá hák pravačkou, a aby na mě hned tak nezapomněli, tak jsem jim ještě na cestu přibalil slušný kopanec do žeber. Když konečně vypadli, přihopkal ke mně plešatý pán a samým nadšením se mohl uděkovat. Prý jsem mu zachránil nejen majetek, ale dozajista i život. Snad proto se z vděčnosti rozhodl, že si u mne nechá přidělat dva klíče. Od vnitřních dveří garáže a od sklepa.

Do večera jsem na celý incident zapomněl. Jenže ty dva malí smradi ne. Povyprávěli všechno kumpánům, a tak se stalo, že mi při zavíračce skočilo za krk dvanáct po zuby ozbrojených negrů. Jak mě řádně zpracovávali rukama i nohama, tělo mě pátilo jako čert. Nejsem zrovna třasořitka, ale stejně jsem upadl do bezvědomí.

Že mě nadopovali, mi došlo až druhý den ráno, když jsem se probudil na rozkodrcaný bárce pěkných pár kilometrů od pobřeží. Na nohou mi vězel kýbl plný čerstvě zatvrdlého betonu. Pěkně pitomej nápad. Co kdybych takhle spadnul do vody? I když o to jim asi šlo.

Moc času na přemejšlení jsem nedostal. Dva hromotluci nadzdvihli moji tělesnou schránku i s kbelíkem a šups, už jsem letěl.

Hlavou mi proběhlo, že je dneska moc hezky a proč pořád, ksakru, dávají v televizi ty gangsterky. Z toho pak vznikají podobný blbý situace.

Zkoušeli jste už někdy zadržet dech? Jak dlouho jste to vydrželi? Oficiálně neoficiální rekord je něco přes sedm minut. Má ho na kontě nějaký cvok, co se potápí přivázaný ke kotvě. Bez kyslíku. Hloubkové potápění tomu snad říkají. Zúčastňuje se toho ještě chlápek s časomírou, lékař a pár potápěčů, co toho blázna pravidelně po pár desítkách metrů kontrolují, zda je ještě při vědomí.

Já žádné kontrolory s kyslíkovými bombami na zádech cestou nepotkal. Pravda je, že jsem také neomdlel. Tak snad proto. Od hladiny až na dno mi to netrvalo víc než sedm vteřin. Moře v těch místech muselo být dost mělké. Ne, že by na tom zas až tak záleželo.

Tak co? Už jste si to zkusili? Schválně kolik. Vzpomínám si, jak jsem jednou zkoušel zadržet dech ve vaně. Dlouhý plynulý nádech a potom pod hladinu. Jako tehdy, i teď na moři jsem se řádně nadechl. Třeba to bylo pošetilé, ale i tak jsem to učinil. Ve vaně se tenkrát nade mnou míhala kola, která tříštila světlo a lámala ho v krátké paprsky. Hladina se pozvolna uklidňovala, vlnky byly stále menší a menší, až zanikly docela. Nějak podobně tomu muselo být i nahoře na pravoboku lodi, která dojede do přístavu bez jednoho pasažéra.

Tak naposledy. Schválně si to zkuste se mnou. Zaplňte plíce vzduchem. Zavřete ústa a pevně sevřete nos. Nadechněte se pozvolna nebo dorazí neodbytné nutkání ke kašli a celé úsilí přijde vniveč. Cítíte, jak se vám v hrudníku cosi řádně nahnulo? Dobře. Není nutné mít nafouklá ústa. Když uběhne prvních deset, patnáct vteřin a jestliže jste v klidu, začínáte cítit, jak vám hezky zvolna tlouče srdce. Tep vnímáte v zápěstí i na spáncích. Uběhlo prvních půl

minuty, ale zatím je vše celkem v pořádku. Srdce jako by zvýraznilo jednotlivé údery. Přesto se zdá, že jsou stále pomalejší. Blíží se první téměř pohodlná minuta. Kdesi uvnitř začínáte pocítovat nicotnost. Jako byste dokázali sami v sobě produkovat prázdnotu, vakuum. Cítíte, jak se plicní stěny vtahují dovnitř do sebe. Minuta a čtvrt, poprvé máte chuť se opravdicky nadechnout. Je to jen myšlenka, která se prozatím dá zapudit. To ještě vydržím. Svíráte pevněji nos. Minuta dvacet pět. Mění se vám tlak v hlavě a mozek křičí nádech, nádech! Minuta třicet. Křečovitě mačkáte nos, protože tělo se svévolně pokouší vtáhnout cokoliv, co by mohlo být vzduchem. Minuta třicet pět, máte pocit, že srdce co nevidět vynechá. Do těla se rozlívá podivné uvolnění. (Pozor na svěrač). Minuta čtyřicet, mozek přímo šílí a máte téměř nulovou šanci udržet tělo pod kontrolou bez nadechnutí. Minuta čtyřicet pět, mozek má hysterák, srdce kolabuje a cítíte dokonce i ledviny. Minuta padesát, začíná vám být všechno jedno, pokud jste muž, dostavuje se erekce. Dále se to nedá snášet. Nádech ... a zase ... a další...

Fajn, zvládli jste téměř dvě minuty. Jsem rád, že jste to se mnou absolvovali, protože jediné tak můžete poznat, co právě cítím a vnímám.

Představte si, že já jsem to vydržel přes dvě a půl minuty. Ale dál už to fakt nešlo. Otupělost, kterou jsem cítil a přirozené nutkání, mi pomohlo k tomu, že jsem se prvně nadechl. Téměř. V posledním záchvěvu pudu sebezáchovy jsem tu odporně slanou vodu pouze polkl. A znovu a znovu. Nekontrolovatelné lapání mi vhánělo litry mořské vody do rozpínajícího žaludku. Pil jsem. Pil jako nikdy v životě. Pil a dýchal. Plicní sklípky se plnily slanou tekutinou až po okraj. Byl jsem jako míč, do kterého rozpustilé děcko napustilo vodu. Příšerné nutkání po nádechu mě mučilo jako rozžhavená žehlička, se kterou mi někdo válcuje mozek. Přesto v jednu chvíli

tuto zoufalou potřebu přebila sůl v mých orgánech a já k dovršení
vší potupy vyvrhl obsah žaludku zpět do okolního oceánu, kam také
správně patřil. Opět to nutkání k nádechu, další bolestné napití a zas
opakované vyvrhnutí...

Kapitola II.

Všechno, co vám teď budu vyprávět, se odehrálo tak dávno, že už to možná není ani pravda. Spoustu jsem toho zapomněl a to co zbylo, vyplouvá jen jako zamlžený obraz příběhu, který jsem snad kdysi někde zaslechl. Těžko uvěřit, že to vše bylo skutečné.

Tehdy mi říkali Heferkádep. Narodil jsem se do světa, kterému vládli po staletí bozi. Lidské bytosti, které samy sebe stavěly na roveň bohům. Faraóni. Země vzkvétala a upadala spolu s jejich schopnostmi. Nestarali jsme se o Mínojský lid severu, válčili s loupeživým lidem „šasu“ a toužili po bohatství Núbie.

Ó můj sladký Egypte. Jak rád bych vše vrátil, abych se mohl projít po úrodných březích Nilu. Znovu slyšet zpěv ptáků odpočívajících v papyrusové houštině, ulehnout do stínů palem a moci ochutnat voňavoučký, čerstvě pečený chléb z hrubé pšeničné mouky. Jak rád bych ještě jednou sevřel v náručí moji Achabé.

„Achabé!“ Přešla staletí, přešla tisíciletí, ale mé srdce stále bolí, jen když mám znovu vyslovit tvé jméno.

Vyrůstal a žil jsem ve městě zvaném Herakleopolis Magna, hlavním sídle Horního Egypta, za vlády krále Merikare, jehož dvacetiletá vláda se pomalu chýlila ke konci. Už jako malému chlapci mi učarovalo to neuvěřitelné množství staveb plných lidí, obelisků tyčících se před pylony svatyní a několik kilometrů dlouhé aleje, jdoucí k posvátným chrámům.

S Achabé jsem se seznámil v šestnácti letech na tržišti. Prvně jsem ji uviděl, když můj zrak přilákala hádka dvou rozčílených osob. Stála tam vzpřímená, s hlavou hrdě vztyčenou. Byla tak nádherná ve svém hněvu. Nemohlo jí být víc než patnáct. Pokoušela se jednou rukou vytrhnout nějakému muži antimon, zatímco druhou mu

strkala do náručí štoček skládaného plátna. V muži jsem podle typických rysů poznal beduína, „šasu“. Byl to sice obchodník putující za výdělkem, ale to nic neměnilo na tom, že jsem ho hned od první chvíle neměl rád. Nenávidím semitský lid kočovných kmenů. Ke své nenávisti jsem byl vychován. Vychovali mě k ní rodiče a ti k ní byli vychováni od svých rodičů. Uplynulo snad sotva sto let od doby, kdy se tehdejšímu vládci Chetejovi III podařilo vyhnat tyto mrzké nepřátele z nilské delty a již znovu, jako supi na mršinu, se snáší do krajiny, neboť cítí slabost zakořeněnou v rozpolceném Egyptě.

S jasným pocitem oprávněné zloby jsem se vmísil do tohoto sporu. Šasu podle postavy nepatřil zrovna k silákům a ani svým pokročilým věkem nevzbuzoval pocit moci. Jistě mu již bylo přes čtyřicet. Rozhodl jsem se nedělat s ním veliké okolky. Vrazil jsem do něho pěstí, vyškubl mu antimon na líčidla a s omluvným gestem od dívky převzal látku, kterou jsem vrhnul na starce válejícího se v prachu. Téměř nikdo z okolo proudícího davu si tohoto incidentu nevšímal. Jenom pár lidí na chvíli udiveně zůstalo stát, když jim pod nohy přistál prašivý beduín. Jakmile rozpoznali, kdo že je ten nešťastník, pokračovali nevzrušeně dál.

„Díky ...“

„Heferkádep. Jmenuji se Heferkádep.“

„Děkuji ti. Já jsem Achabé.“ Její hlas mi zněl jako trylky slavíka a úsměv zářil jasem slunečního kotouče boha Rea. Nevím, jestli to byla láska na první pohled, ale na druhý jistě. K mojí nevýslovné radosti se zdálo, že ani já nejsem Achabé lhostejný. Oba dva jsme již měli za sebou několik románků i prvních sexuálních zkušeností, a proto jsme k nově se rozvíjejícímu vztahu mohli přistupovat zodpovědněji a s určitou rozvážností.

Svět se mi zdál nádherným místem plným radovánek a vzrušujících zážitků. S Achabé jsme byli mladí, bozi nás milovali a

díky ochraně před početím, poskytující rozetřené akátové trní s datlemi a medem*, jsme mohli popustit uzdu spalující vášni v našich srdcích.

Po půlroční známosti mezi námi vznikla, tak jako v každé slušné rodině, majetková smlouva. Od té doby jsme žili jako muž a žena.

Zdrojem obživy nám bylo zahradnictví. Už odmalička jsem k němu projevoval vlohly a vzhledem k jeho obrovské důležitosti v egyptském hospodářství, nabízelo i slušný výdělek. Pozemek, který vybrala Achabé hned za městem, byl velmi úrodný a nic nebránilo tomu, abych jej obehnal cihlovými zdmi z nilského bahna a slámy. Práce to byla tvrdá. Musel jsem denně chodit pro jíl, který se mísil s několika dní namočenou slámou tak, aby rozkladem vznikající lepkavé šťávy zajišťovaly soudržnost cihly při jejím vysoušení na žhavém slunci. Ještě náročnější ale bylo přivedení vody do kanálů oddělujících jednotlivá políčka zahrady. Každý večer, když Rea na svém ohnivém kočáře dokončil pouť po obloze, jsem se vracel znaven ke své milované Achabé. Ta mi poskytovala tolik radosti a potěšení, kolik jen mé srdce žádalo. Den ode dne jsem ji miloval víc a víc.

Když konečně byla zahrada dokončena a já ji slavnostně ukazoval své drahé ženě, dostalo se mi radosti dvojnásobné. Achabé, dcera matky země, čekala naše první dítě. Následujících devět úplňků se neslo ve znamení horečných příprav. Vše spalující radost prostupoval pocit rozechvělé nejistoty.

„Dokáží skutečně zahradničením uživit tři lidi?“

„Zvládnou tomu škvvrněti být dobrým otcem?“

„Jsem na to připraven?“

„Ó, Achabé. Má krásná a liblezná Achabé. Matko mého prvního dítěte. Našeho syna.“

„Jsi dobrý muž, Heferkádepe. Čestný a statečný. Nikdo jiný

nedokáže vychovat toto dítě lépe než ty. Samotný Amon spletl naše osudy v jediný pevný provaz, jehož každé vlákno je nedílnou součástí celku. Bohové tomu tak chtěli a já jim věřím. Miluji tě, Heferkádepe.“

Čas uplýval s neúprosnou vytrvalostí, stejně jako řeka Nil putuje stále k moři. Nadešel den, který předčil všechny dny před ním. Slunce žhnulo a nelítostně vysávalo vláhu z každé živé bytosti, neprozřetelně vystavené paprskům. Zelenina vadla, ovoce opadávalo ze stromků. Zavlažovací kanály nedokázaly překonat výheň tetelící se ve vzduchu. Celý svět stál a vyčkával. Vyčkával chvíle, kdy planoucí kočár mocného Rea zmizí za horizontem. Vyčkával momentu zrození. Večer s posledním zábleskem světla přišel na svět Hekaron. A jak se sluší na správného muže, přišel s křikem, protože celý svět měl vědět, že je zde. Můj prvorozený syn.

** Dnešní vědci zjistili, že akátové trní obsahuje druh živice, který ve vodních roztocích tvoří kyselinu mléčnou, ta je i dnes součástí gelů proti početí. Egyptanky, které chtěly zabránit početí, se takto snažily chránit. Prostředek to byl vysoce účinný a hojně užívaný.*

Kapitola III.

Ten samý večer, ve vzdáleném městě zvaném Théby, vystoupal poprvé v životě na královský podstavec v roli panovníka Dolního Egypta nový faraon. Mentuhotep II., potomek thébských vládců a správců jižních nomů, syn Antefa III.

Nový faraon byl v mnohém odlišný od předchozích vladařů. Vážil si rozumu a logiky. Od přírody byl spíše stratémem než panovníkem. Vynikal kombinačními schopnostmi a nebál se je dávat svému okolí jasně najevo. Jako muž, obdařený velkou mocí, si mohl něco podobného dovolit. Rád se nechával hýčkat a obdivovat. Zvláště od mnohých žen, mezi které patřila i jeho sestra, s níž se později, v zájmu udržení rodové linie, oženil. Neměl pro to výčitek. Nejedna z předků si pro zachování vlastní moci vzal i matku nebo dokonce dceru. Proč tedy neudělat z nevlastní sestry jednu z mnoha vedlejších žen?

Ovšem nejen v ženách našel Mentuhotep II. požitky a vzrušení. Od prvních dnů své samostatné vlády se zabýval myšlenkami na dobytí Horní Núbie a jejího připojení k již ovládnuté Dolní Núbii, geograficky začleněné mezi první a druhý katarakt, jižně od ostrova Elefantina. Takovýto smělý plán by znamenal překonání třetího i čtvrtého nilského kataraktu s nehostinnými příkrými srázy, mezi nimiž se vzdouvaly vlny řeky, narážející na kameny v ohlušujícím hukotu. Překonání nástrah neznámé, odlišné krajiny a konečně, zdolání území obývané divokými kmeny, přepadávajícími bez váhání kohokoliv a cokoliv.

Snad pro některé nesnadný úkol, jenomže on, Mentuhotep II., je vyvoleným. Bohové si přáli, aby zdědil po svém otci království, a

jistě jej neopustí ani v období následujícím. Přesto nic nesmí být úspěcháno. Takový heroický výkon nutno předem řádně naplánovat a zvážit. První podmínkou úspěchu je bezesporu pevná, stálá základna. A jediná základna, která dokáže plnit požadavky svého vládce, je jednotný, celistvý Egypt!

Znovu velmi těžký úkol. Ale ani ten božského faraona nikterak neděsil. Bohatství a nevyčerpatelné zdroje Núbie už za tu námahu stojí. Nejde jen o zlaté doly skalnatých oblastí, ale především o nepřeberná množství tvrdého ebenového dřeva, slonů, hrochů a nosorožců, z jejichž klů jsou zhotovovány umělecké předměty, dobytek, kůže šelem, obilovin, a to ani nemluvě o laciné pracovní síle, jakou dobytím nového území lze získat.

Mentuhotepovi II. při té představě planuly oči vášní. Bylo rozhodnuto. Musí sjednotit Horní a Dolní Egypt v jeden celek.

Kapitola IV.

Celých třináct let jsme žili šťastně a spokojeně. Já, Achabé a náš jediný syn Hekaron. Za tu dlouhou dobu vyrostl v muže a vyspěl. Jeho urostlé osmahlé tělo, zakryté pouze bederní rouškou, těšilo mé oči a plnilo srdce pýchou. Rád jsem ho potají pozoroval při práci, když mi pomáhal se zahradou. Při údržbě zavlažovacích kanálů, když se mu na napjatých pažích rýsovaly divoké pletence mohutných svalů nebo při sklizení ovoce, když šplhal po stromech mrštně jako šelma.

Tuto každodenní radost nám kalily pouze občasné zprávy z pohraničních oblastí. V sousedním království vládl nový panovník. Panovník „dobyvatel“, který neustálými výpady ohrožoval naši zem. Ta se s každým dalším nájezdem o trochu zmenšila. Mentuhotep II. byl zákeřný protivník. Pokaždé zaútočil, obsadil danou oblast a plně ji ovládl. Teprve, když si mohl být jistý jejím začleněním, pokračoval dál. Postup to byl sice pomalý, ale o to víc neúprosný.

V první polovině čtrnáctého roku Hekaronova života dorazila do města zdrcující zpráva. Lid Herakleopolisu Magna byl otřesen, neboť bašta našich ochránců, oblast Abydu, padla. Výpovědi očitých svědků mluvily o stovkách mrtvých vojáků v místě této bratrovražedné války. Stély, které tam umístili na počest zemřelých jejich příbuzní, pak prý plnily celá údolí.

Zatímco Achabé plakala, já se modlil k vznešenému Amonovi, aby ukončil toto nesmyslné vraždění, Hekaron plál vášnivým hněvem a sliboval příšernou pomstu nejen Mentuhotepovi II., nýbrž i jeho přísluhovačské chásce. Byl tak mladý a plný ideálů.

Dva úplňky od prolomení obranné linie Abydu jsem se už

nalézal mnoho dnů cesty od města. Putovali jsme dnem i nocí a dopřávali si pouze nezbytný odpočinek. Večer, kdy teplota na poušti klesala téměř k bodu mrazu, halili jsme se do dek, chránících naše těla před chladem i ostrým větrem ženoucím nejjemnější písková zrna pronikající do očí, úst i nosu, abychom si zdírmli až do okamžiku, kdy na obloze vzejde nový Měsíc a pak se vydali znovu na další cestu. Téměř tři sta mužů vyrazilo na pochod vstříc nepříteli, který ohrožoval náš životní styl i naši kulturu. Cestou, jak jsme míjeli menší města a osady, přidávali se k nám další a další mužové, až konečně naše armáda čítala téměř pět set hlav. Všichni připravení bojovat pro svoji zem a své blízké. Cesta to však byla dlouhá a nesmírně vyčerpávající. V ty vzácné chvíle, kdy pochod vystřídal spánek, ležel jsem na zádech, hleděl do hvězdné oblohy a vzpomínal. Vzpomínal na domov, na rodinu, která zůstala daleko za mnou.

V myslí mi neustále vyvstávala vzpomínka na Achabé plačící hrůzou, když jsem jí oznámil zprávu o své povinnosti v narychlo svolané armádě. Ještě že nebyl vybrán i Hekaron. Někteří museli zůstat, kdyby bylo třeba bránit město. Večer před odchodem mě Achabé vyhledala v zahradě. Nevím, proč tomu tak bylo, ale myslím, že jsem se s tímto místem skutečně loučil. Achabé přišla potichu zezadu a objala mne. Svírala v rukách malou plátěnou kapsičku s dvěma drobnými zrny obilí. Jak přede mnou dokázala něco takového utajit? Vždyť já o tom neměl ani tušení.

Má krásná Achabé si nikdy nestěžovala. Stejně jsem věděl, že uvnitř lituje toho, že nemáme více potomků. Tušil jsem, jak moc touží po dalším dítěti, ale pomoci jsem jí nemohl. Až najednou v ten prokletý den, kdy přišla zpráva o mém odchodu do války, stála náhle přede mnou a ukazovala mi klíčící zrno ječmene. Věděl jsem přesně, co to znamená. Achabé nosí pod svým srdcem děťátko. Obilí mluvilo

stejně jasně, jako před téměř čtrnácti lety. Jen opačně. Zatímco pšenice zůstala nezměněna, ječmen vyklíčil*. Achabé čeká holčičku. A já, místo abych byl s ní, táhnu do války, kde klidně můžu přijít o život. Z dětí by byli sirotci a z ženy vdova. Horko mě polilo jen při té představě.

S výkřikem jsem se probudil. Musel jsem usnout, ale kdy? Okolo mě leželo několik dalších spáčů. Pokojně oddechovali do tmy. Neproniknutelná temnota obklopovala údolíčko při úpatí jednoho bezejmenného skaliska. Vlastně šlo o jakýsi shluk obrovských bludných kamenů uprostřed pouště. Jasně boží znamení, a tak jsme se tady v předvečer utábořili. Nyní všechno dřímalo a jen hlídky bděly nad naším bezpečím. Byla temná noc plná těžkých černých mraků. Právě jsem se chystal k dalšímu ulehnutí, když mé ucho zachytilo nepatrný šramot severně od tábořiště. Pokud jsem věděl, v těch místech neměl nikdo být. A zase. Jako když potáhnete dekou po písku. Snažil jsem se v tu stranu zaostřit, ale nic nebylo vidět. Znovu byl klid. Snad tam jen přeběhla myš nebo si jeden ze strážců potřeboval protáhnout nohy. Za jiných okolností bych podobnou příhodu nechal bez povšimnutí, ale tady jsme byli již blízko nepříteli a navíc rozrušení z nepříjemného snu pořád neopadalo. Proč cokoliv podceňovat a vystavit tím rodinu riziku? Vstal jsem a šel se přesvědčit. K temným kamenům to bylo sotva pár kroků. Šálil mě zrak nebo se skutečně jeden z nich pohnul? Už už jsem chtěl spustit poplach, když mě zasáhlo kopí tvrdě do boku. Jeho bronzový hrot mi pronikl kůží a protál svalovinu. Nepatrně sklouzl po žeburu a vnikl dovnitř. Nevím, jestli ten výkřik byl skutečný nebo to jen můj mozek křičel své varování kdesi uvnitř. Nejsm si jist ani tím, co následovalo potom. Všechno ke mně doléhalo z veliké dálky. Tupé údery dřevců a palic, zvuky rozbíjených lebek, úpění, ryk. To poslední co si vybavuji, je ruka šmátrající po plátěné košili. Potom

všechno ustoupilo kamsi do pozadí. Zůstala jen mladá žena s vydlabanou miskou plnou vody. Moje nenarozená dcera. Kynula mi na pozdrav. Druhou rukou si přitom zakrývala tvář a upřeně hleděla do jasného slunečního kotouče. Sledoval jsem její pohled. Vlna žhavého horka mi probíhala tělem jako písek přesypající se po dunách. Horko vystřídal chlad, aby po něm znovu přišla záplava světla. Dívka zmizela. Procitl jsem.

Ten pach mě málem uvrhl zpět do mdlob. Všude okolo ležela mrtvá lidská těla. Nahá, stejně jako já. Čísi nenechavé ruce mě zbavily i bederní roušky. Útočníci nechali padlé tam, kde byli. Bez nároků na pohřební rituály, bez nároků na balzamování, bez nároků na posmrtný život. Těžko mohli provést něco horšího.

Vztek vlil novou sílu do mých paží i nohou a já se postavil. Z boku mi trčelo ulomené kopí. Neměl jsem odvalu ho vytáhnout. Trvalo mi další dva dny a dvě noci dostat se do obydlených míst. Byla to docela malá osada, jejíž obyvatelstvo prchlo před nepřítelem do pouště. Přišli zpět, teprve když tamti odtáhli. V osadě měli ranhojiče, který mi dokázal pomoci. Prý mám štěstí, o kousek vedle a jsem mrtvý. Vytáhnout oštěp ven, jsem mrtvý. Jedině Amonovi patřil dík, že zadržel moji ruku.

** Těhotenský test není výdobytkem moderní civilizace. V roce 1933 prováděl německý lékař Julius Manger pokusy, při kterých se potvrdilo, že moč gravidních žen skutečně podporuje růst pšenice nebo ječmene, protože obsahuje specifické látky a hormony.*

Kapitola V.

Trvalo velmi mnoho dní, než jsem se dokázal vrátit do města. Tedy do toho, co z něj zbylo. Stál jsem před pobořenými zdmi brány a pozoroval dým stoupající z trosek. Tam kde původně stály vznešené chrámy zasvěcené předešlým panovníkům, ležely nyní na hromadách volně roztroušeny obrovské kvádry kamene. Z alejí lemujících příjezdové cesty, zbyly jen ohořelé pahýly zčernalých stromů.

S obavou v srdci jsem co nejrychleji vyrazil k domovu. Když konečně můj zrak poprvé zavadil o známé stavení, zdálo se být vše v pořádku. Že by bohové ochránili můj domov i mé blízké? Nohy přidaly na tempu, až dech vypovídal službu. Palčivá bolest na boku vzrůstala.

Ó, Amone! Přední vchod byl dočista pobořený a trhlinami v palmových listech na střeše prosvítaly jednotlivé trámy z datlových palem. Uvnitř nezůstal kámen na kameni. Udusanou podlahu zakrývaly střepy roztráštěných hliněných nádob a rozbité kusy dřevěného nábytku. Rozvalené ohniště přetévalo popelem. Je div, že dům nezachvátily plameny.

Ačkoliv jsem prohledal každičkou skulinku, nikde jsem neobjevil ani stopy po Achabé nebo Hekaronovi. Snad tedy přeci jen unikli. Ale můžu tomu skutečně věřit? Ne, jedinou jistotu získám pouze při jejich nalezení. Co jestli je jen někam odvedli a teprve pak zabili? Co jestli tam pořád leží a nikdo se nestará o jejich pomíjivá těla, stejně jako se nikdo nestaral o ubohá těla vojáků u skalisek? Pokud jsou mrtví, musím je za každou cenu najít. V sázce je příliš mnoho.

Na nekropolích za městem panoval nezvykle čilý ruch. V horečné činnosti tudy pobíhali vesničtí řemeslníci z širokého

okolí, promícháni s balzamovači a ostatními, jež měli na starost přípravu mrtvých těl. Další a snad ještě početnější skupinou byli pozůstalí. Se zoufalstvím nekonečné beznaděje prohledávali pohřebiště a snažili se nalézt své mrtvé. Smrt samotná egyptský lid neděsila. Patřila k bytí stejně jako posmrtný život v Amenti, v příbytku blažených, do něhož vejde jen ten, jehož tělo projde řádnou mumifikací. Ovšem běda tomu, kdo procedurou neprojde. Takový nešťastník skončí navěky v útrokách bohyně Amemaity.

Po dvou vyčerpávajících dnech, balancování mezi nadějí a zoufalstvím, jsem spatřil jedinou radost a pýchu mého žití. Hekaron, bledý a strnulý, ležel mezi dalším tuctem neznámých mužů. Všichni byli obklopeni pytlíky s natronem, absorbujícím vlhkost. Proces mumifikace započal.

Milovaná Achabé nikde mezi nebožtíky nebyla a to plnilo moji mysl nadějí. Zato mé srdce krvácelo žalem, když jsem pozoroval tu důvěrně známou postavu, jindy tolik plnou života a síly. Kdo si dokáže představit, co člověk cítí nad neživým tělem vlastního dítěte? Slzy mi kanuly z očí a zkrápěly popelavě šedou podlahu. Nepředstavitelná bolest rvla mé vnitřnosti na kusy, jako by uvnitř nesmělo nic zůstat, jen prázdna temnota a chlad.

„Chlapče můj!!!“ Tisíckrát násobené zvolání odražené od okolních budov plnilo celý prostor. Veškerý ruch ztichl a ustal všechen pohyb. Pak začal kdosi recitovat obřadní texty. S každým nově dokončeným veršem se přidávali další a další lidé, až prostranstvím hřměl stohlavý dav jediným mocným hlasem.

Protože Hekaron patřil k několika desítkám neidentifikovaných osob, bez příbuzných, kteří by zaplatili nákladné pohřební rituály, bylo i u něj přistoupeno k nejlevnější verzi mumifikace, k vysušení těla. To samozřejmě nyní nepřipadalo v úvahu. Vyhledal jsem balzamovače, který mi vysvětlil rozdíly mezi třemi nejběžnějšími

typy mumifikace. První dvě přešel jen velmi letmo, jako by se jimi ani nechtěl zabývat. S o to větším morbidním zanícením mi vyprávěl o třetí možnosti. Podivní lidé. Není divu, že s nimi ostatní nechtějí mít nic společného a nutí je žít odloučeně, mimo území města.

„Nejlevnější způsob, tedy ten co jsme už zahájili, spočívá v pouhém omytí a vysušení těla. U středního dojde alespoň k rozpuštění vnitřností cedrovým olejem. Nalítým do řitního otvoru. Potom je tu třetí možnost, takzvaná královská, kde nejprve tělo řádně omyjeme a odchlupíme. Následně proraženou čichovou kostí odstraníme speciálním roztokem mozek a vyjmeme vnitřnosti přes malý otvor v levém podžebří. Na první pohled skoro nic nepoznáte, za to ručím. Pouze srdce musí zůstat!

Očištěné a vysušené vnitřnosti pak uložíme v kanopách s kamenným víkem a později je vložíme nebožtíkovi k nohám. Na zvláštní žádost je můžeme zabalené do látky vrátit zpět do těla.“

Tady na chvíli zastavil přednášku, aby se na mě podíval, jak budu reagovat. Zavrtěl jsem hlavou na znamení nesouhlasu. Na nic víc mi nezbývaly síly. Měl jsem pořád před očima Hekarona. Zdravého, mladého muže na začátku dlouhé životní cesty.

„Dobře, jdeme dál. Po vyjmutí vnitřností následuje vysušení za pomoci natronu, to jsou ty pytlíky okolo mrtvých, určitě jste je už viděl. Hm? Tím vyplníme vzniklý prostor v trupu. No a potom spolu se sluncem necháme zhruba třicet dní působit, až je možné vysušené tělo očistit palmovým vínem s kořením. Nakouřit. Dutinu lebeční zaplnit pryskyřicí a ve vašem případě vycpat tělo plátnem s pilinami a další pryskyřicí. Je skoro hotovo, už jen natřít olejem a omotat obinadlem.“

Spokojeně se na mě usmál, jako by právě dokončil vzácné dílo.

„Stejným postupem jsou zachováváni i králové pro věčný život.“

Zvolil jsem třetí metodu. Mohl jsem snad jinak? Musel-li můj syn

zemřít, pak ať alespoň jeho věčná duše Ba může odejít ke svému Ka.
Dojít Amenti.

Kapitola VI.

Celý obřad pohřbívání trval plných sedmdesát dní. Po mumifikaci přišel na řadu akt obětování s přísně dodržovanými náležitostmi. Poté obřad očišťování, následovaný obřadem otevírání úst pro oživení veškerých smyslů mrtvého. Po celou tu dlouhou dobu ve mně narůstal hněv. Hněv vůči dobyvatelům, hněv vůči Mentuhotepovi II. S uložení zdobené dvojité schránky na místo posledního odpočinku Hekarona dospěla má nenávist vrcholu. Mentuhotep II. musí zemřít. Zaplatí za to, že zničil moji rodinu. Zabil mi syna a odvedl manželku. Něco takového nemůže zůstat bez odplaty.

Jeden z pozůstalých na nekropolích vyprávěl o skupině vybraných žen, odváděných vojáky zpět do Théb. Achabé musela být jednou z nich. Musela! Krásou se jí nemohla žádná jiná vyrovnat. Mé rozhodnutí opustit toto místo a vyrazit do hlavního města nově sjednoceného Egypta bylo zcela logické. O valnou většinu majetku jsem přišel při dobývání. Zbytek, plus ještě mnohé navíc, padlo na pohřeb. Nebylo nic, co by mě mohlo dál držet v Herakleopolisu, v tomto městě mrtvých.

Zamířil jsem k Nilu, odhodlaný vystavět pro sebe lehkou loďku ze svázaných snopů papyru. Podobné čluny brázdily hladinu řeky den co den, nahoru i dolů. Surovin pro její výrobu bylo všude v okolních houštinách víc než dost.

Chyběla mi nařezat ještě téměř polovina materiálu potřebná pro stavbu, když u břehu začala přistávat nádherně klenutá plachetnice. Radost pohledět. Nejsem sice žádný loďař, ale tahle bárka určitě patřila mezi ta nejrychlejší plavidla na Nilu. Plochá plachetnice vystavěná z odolného libanonského cedru. Krátká a ne mnoho

vyvýšená příd' prořezávala vodu s neskutečnou lehkostí. Rychlost, jakou musela tato loď dosáhnout za příznivého větru, byla jistě neuvěřitelná.

Člun ještě nějaký čas manévroval při břehu, než pomalu přistál. Potom z něho postupně seskákali čtyři lidé. Pátý následoval. Vodu měli sotva do půli stehen. Hádali se. Ti čtyři neustále ukazovali na pevninu a vrtěli zarputile hlavami. Pátý rozpačitě gestikuloval. Žádal je, aby znovu nastoupili. Byl z nich nejlépe oblečený. Celé tělo mu zakrývalo roucho přehozené kolem ramen, volně splývající až ke kolenům. V pase byl přepásán opaskem se zlatou sponou. Na nohou sandály. Tento muž byl v zemi rozhodně cizincem. Orlí nos a černé kučeravé vlasy moji domněnku jen potvrzovaly.

Ti čtyři odešli a cizinec zůstal na břehu sám.

„Hej, chlapče!“

Muž ukazoval na mě a kýval, abych k němu přišel. To mě pobavilo. Už dlouho mi nikdo neřekl chlapče. Vždyť průměrný věk obyčejného Egyptana se mohl pohybovat někde kolem padesáti až pětapadesáti lety. V případě, že ho předtím nesežrala nějaká šelma. Tou dobou mně už bylo přes třicet, tedy víc než střední věk.

„Chlapče, nechceš si vydělat nějaký olej a zrní?“

„Nemůžu k vám do služby, pane. Musím do Théb.“

„To je i můj směr. Cestuji do Núbie za obchodem, ale moje posádka se nepohodla, a tak sháním náhradu. Pojed' a já ti přidám i sandály.“

To byla víc než velkorysá nabídka. Výměnou za takový výdělek budu moci v Thébách žít i několik dní, aniž bych nutně musel hledat práci.

„Nejsem námořník, neznám řeku.“

„Nevadí, mám na palubě zkušeného průvodce, který zná Nil dokonale. Já potřebuji jen pár silných chlapů na vlečení lodi

v místech, kdy je úsek příliš obtížný pro manévrování nebo v případech bezvětří. Je to tvrdá práce, nepopírám. Ale platím dobře.“ Plácli jsme si. Cizincovo jméno bylo Centius a jak řekl, plavil se za obchodem. Pocházel z Kréty, malého ostrova daleko za mořem. Z místa, odkud pocházel Minojský lid, uctívačů země.

Uprostřed paluby byla umístěna malá kajuta, ta však byla pro majitele. Já a ještě tři mladíci, které Centius postupně přemluvil na břehu, jsme měli spát vzadu na lůžkách z palmového listí. Dalším nocležníkem, co s námi měl sdílet zadní palubu, byl navigátor, o němž byla řeč zpočátku. Když jsem se nalodil, stál právě na přídi u masivního dřevěného kolíku pro uvazování vlečného lana. Setrval ke mně zády, ale i tak jsem poznal co je zač. Šasu! Podlý beduín, schopný všeho. Jestliže tento muž vede celou výpravu, pochyboval jsem, že loď kdy dopluje do cíle v Núbii. Spíš se někde cestou ztratí.

Práce byla vskutku velmi náročná. Loď plula proti proudu a v tomto období vál vítr dost často špatným směrem. Nebylo výjimkou, abychom já i moji noví tři druhové strávili celý den na břehu vlečením mohutného člunu vpřed. Na konci dne, kdy Rea opouštěl oblohu, byla bárka vzdálena od místa předešlého noclehu sotva na délku tříhodinové plavby pod plachtami. Svaly nás bolely a dobré nálady ubývalo. Celé věci nikterak nepomáhalo ani to, že šasu i několikrát za den měnil bezdůvodně linii plavby a tím nám značně komplikoval práci. Vzájemná nevraživost mezi beduínským lodivodem a námi, na druhé straně lana, narůstala.

Centius si byl plně vědom této nesnášenlivosti i podivných praktik svého navigátora, přesto do sporu nezasahoval. Všem nám bylo jasné, koho by v případě nouze upřednostnil. Mužů znalých řeky není zase tak mnoho.

Moji druhové nakonec nerovný boj po několika dnech vzdali.

Vybrali odměnu a spěchali, aby byli pryč. Celý výjev velmi připomínal situaci, za které jsem nastoupil do Centiových služeb. Já utéci nehodlal. Navzdory občasně nepřízni větru plula tato loď vpřed mnohem rychleji, než bych kdy byl já schopen postupovat na papyrusovém voru. Théby už nebyly daleko, a čím dříve se do nich dostanu, tím dříve mohu najít a osvobodit Achabé.

Dalším kladem, které mi rozhodnutím zůstat přineslo, byla přízeň Centiova. Oceňoval moji loajálnost a vytrvalost. Naproti tomu, v očích šasu svítila od té doby nenávisť.

Na palubu přibyly další síly, aby nahradily chybějící muže a plavba mohla pokračovat. Beduín mě nepřestával sledovat a já se rozhodl být vůči němu velmi obezřetný. Odtáhl jsem raději své lůžko stranou od ostatních, blíž ke kajutě. Centius proti novému uspořádání nic nenamítal.

Večer, pouhý den před předpokládaným příjezdem do Théb, jsem nemohl usnout. Sužovaly mě vzpomínky na mrtvého syna a na jedinou ženu, kterou jsem kdy miloval. Co jestli ji v Thébách nenajdu? Byla skutečně mezi odvečenými ženami? Co jestli je také mrtvá?

Prudce jsem se převalil na druhý bok, abych tak zkusil zapudit ponuré myšlenky. Stál nade mnou a v ruce svíral dýku. Temná postava v dlouhém hábitu. Prašivý, zákeřný šasu. Nejprve poděšeně ustoupil, ale nato mi skočil po krku. Jen v poslední chvíli jsem odrazil smrtící ránu hřbetem ruky. Strhla se rvačka. Kdyby mě beduín zabil, určitě by shodil mé tělo do Nilu. Ráno pak prostě řekne, že jsem chvátal do Théb a hotovo. Centius ví, jak moc tam chci a jistě by příběhu uvěřil.

Zápas probíhal mlčky. Šasu měl důvod, aby neprozradil zločin, který chtěl spáchat a já musel šetřit dechem. Protivník byl mrštný jako šelma a neustále unikal z mého sevření. Náhle splynul s tmavou

palubou a podrazil mi nohy. Bleskurychle skočil na moji hrud'. Dýka mu nejspíš při potyčce někde vypadla, protože sevřel mé hrdlo holou rukou. Chyběl mi vzduch a neměl už jsem sílu vzdorovat. Potom stisk povolil. Na hlavu nepřítele dopadl velký, těžký dřevec.

Centius zaslechl šramot z paluby a spěchal zjistit co se děje. Nahoře spatřil rvačku. Ve tmě nepoznal, kdo je kdo, ale rozhodně hodlal zabránit vraždě. Omráčil lodivoda.

„O co tady, u Usirese, jde?“

„Ten špinavý šasu mne napadl nožem.“ Sípavý hlas mi sotva prošel přes rty.

„Proč by něco takového dělal?“

„Myslím, že se mu nelíbilo, když jsem zůstal. Chtěl se mě zbavit.“

Centius zdvihl nůž, o který zavadil sandálem.

„Ale proč? Vždyť zítra dojedeme do Théb a tam loď opustíš. Sám jsi mi to povídal.“

„Jenomže ví to i on? Já mu nic neřekl.“

„Hmm, ani já ne.“ Zkoumal zblízka vražedný nástroj. „Asi máš pravdu. Ale proč?“

„Zkuste ho vyslechnout, až přijde k sobě.“

V té chvíli temný stín na palubě ožil a mrštně jako písečný had zmizel za zábradlím. Zpod lodi k nám dolehlo už jen šplouchnutí.

„Je pryč. Kdo by si to pomyslel.“

„Možná je to dobře. Chtěl jsem vás před ním varovat, až budu zítra odcházet. Núbie je divoká země, plná skalisek a záludných slepých ramen. Nejedna loď tam zmizela...“

Nesplněná hrozba zůstala viset ve vzduchu jako zatnutá pěst boha pomsty. Zbytek noci však proběhl klidně.